

Třeba vzdálený Don, Lyce, byl sídlem tvým
a muž krutý tvůj choť, přece bys želela,
když bych u dveří tvých lehl si bezcizitých,
větrům vydát mě, jichž tam stan.

Slyšíš veřejí hřmot, slyšíš ten větrů šum,
jímž zní pěštěný háj ve dvoře nádherném
a jak napadlý snůh za nebe jasného
v tuhé mění se náleď?

Odlož pýchu svou přec, Venuši, protivnou!
Lano točí se zpět, kolo když vyklouzne.
Penelopou tě přec, k ženichům nevládnou,
otec tyrhenský nesplodil.

Ač tvým srdcem ni dar nehne, ni proseb hlas,
ani milenců tvář, zbarvená do bleďa,
ni tvůj manžel, ježž jal milenky thracké vděk,
aspoň pokorných cítělů

šetř; vždyť pohorský dub předstihne tvrdost tvá,
maurské ještěry zlé srdce tvé ukrutné:
věčně snášet tvůj práh nebude tělo mé,
ani přival vod nebeských.

Herme, — neboť od tebe naučil se
Amfion i kameny hýbat hrou svou —,
i ty, lyro z žely, jež zvučet umíš
strunami sedmi,

jež jsi řeči, půvabu neměla dřív,
teď však chrámům vzácná i boháčů jsi
stolům: zapěj píseň, jíž vzdorná Lyde
přála by sluchu.

Ta jak klisna tříleťá v širých pláních
skotačí si hravě a dotyku se
bojí, sňatku nezná a pro hřebce je
nezralá dosud.

Ty i tigry dovedeš v průvodu svém
vest i lesy, proudy též bystré poutat;
lichotným tvým písním i vrátňý podleh'
podsvětní říše,

Cerberus, ač příšernou hlavu jeho
ovíjí sto hadů a odporný dech
spolu s hněsem vychází z jeho flamy
s jazykem trojím.

Ba i Ixiona a Titya tvář
mimoděk se zjasnila, suché stály
na okamžik konve, když Danaovny
písní jsi těšil.

Proč by ostychu dbal pro drahou hlavu stesk,
 proč by miru měl znát? Započti žalozpěv,
 Melpomené, již hlas zvučný a kitharu
 otec nebeský darem dal.

Quintilla že šel v náruč svou věčný jal?
 Jemu rovného zdaž nalezne Čest a s ní
 ryzí Věrnosti ctnost, Práva jež sestrou jest,
 nezasřřená též Pravdivost?

Mnoha šlechtěným žal způsobil jeho skon,
 ty však, Vergile můj, největší cítíš bol.
 Marrně žádá ho zpět láska tvá od bohů,
 jimž jsi nesvěřil takto jež.

Bys i vábněji znal nežli sám Orfeus
 loutny ovládat zvuk, jemuž les naslouchal,
 zda se navrátí krev v bezičlý přelud zas,
 jak jež bertou svou strašlivou

Merkurius už v dav zažene pochmurný,
 proseb nedbaje nic, smrti by poufa sňal?
 Krutý věru to los: zmírní se, sneseš-li,
 co již napravit nemožno.

Ridčeji už v zavřené okna tlukou
 mládeci bujní údery hojnými a
 spánku tvého neruší; Inou teď pevně
 ku prahu dveře,

jež se dříve ochojně otáčely
 v čepech. Teď již méně a méně slýcháš:
 „Spíš, co já, tvůj citel, tu v dlouhých nocech,
 Lydie, zmirám?“

Za to spláčeš v stáří svém neváženém
 nad zpupností záletných mužů v pusté
 uličce, kdy severák v novoluní
 prudčeji běsni,

až se touha žhavá a vášeň chlipná,
 jaká časem k běsnění pudí klisny,
 rozruří ti v zjiřřeném nitru; tehdy
 naříkat budeš,

bujarou že mládež víc těší břechtan
 zelený a šedavá myrta, kdežto
 suché lístí na pospas dává Euru,
 soudruhu zimy.